

Lucian Mănăilescu***Umbra**

Se aud pași dinspre capătul lumii,
cineva disperat sau singur trebuie să apară
pe coridorul singurătății...
Aștept încordat să spun
„bună ziua!” sau „încotro?”,
să schimbăm o vorbă...
și chiar atunci umbra mea
trece pe lângă mine
fără să mă privească.

Îngerii

Poetului Petru Scutelnicu

Ne atârnă rănille spre cer ca niște aripi
în timp ce mărșăluim prin deșert.
Mai e doar puțin, încă o lamentație,
încă o lacrimă în barba profetului,
încă un munte învrăjbind urmele noastre în nisip...

Țara Făgăduinței a rămas de mult în urmă!

* **Lucian Mănăilescu** (n. 11 noiembrie 1951, în comuna Siriu, jud. Buzău). Redactor la săptămânalul „Amprenta”. Debut cu poezie în revista „România literară” (1968). Colaborări (poezie și proză) la: „Lucașul”, „Cronica”, „Viața Românească”, „Oglinda literară”, „Axioma” etc. Volume publicate: **Cartea junglei** (fabule – 1997), **Lacrimi de Murano** (poezie – 2001), **Rememorări** (poezie – 2004).

Îmi iubesc patria

Îmi vine să urlu că nu pot să nu-mi iubesc patria,
cu silicoanele amăgirilor ei
legănându-se tandru pe buzele neantului,
cu șobolanii din canalele revoluțiilor trucate,
cu ghișeele ghilotină din spatele cărora
o mână nevăzută împarte
certIFICATE de eroism și adevăruri lipicioase,
cu oamenii ei politici deversați din patru
în patru ani prin cartiere mărginașe și cătune
unde inundațiile vin mult mai des,
cu țărani ei înrăiți de mireasma pământului
care le fuge iar de sub tălpi, cu toată asea
și cu multe altele trăite în grabă și cu lehamite.

Da, îmi iubesc patria!

Mă înduioșează până la lacrimă grija ei
pentru câinii comunitari stâlciți sub lumina
de stricnină a farurilor, sterilizați ca să
procreeze după aceea o nouă rasă mioritică,
mult mai rezistentă la vicisitudinile libertății.
(Și noi am fost comunitari, și încă ne mai
domină reflexele lui Pavlov, încă
mai salivăm ascultând discursurile președinților
săraci și cinstiți sau foșnetul de transpirație al speranței)
- Mă, câine, îi spun celui mai bun prieten al meu,
și el se gudură și mă face să înțeleg că fericirea există.

Dumnezeu, ca și patria, este iubire!

Așadar, domnilor și doamnelor,
îmi iubesc patria așa cum își iubește
ologul piciorul lipsă, cu patima celui
care refuză să plece dintre apele ei
mereu revărsate și tulburi.

O iubesc pentru că i-am trăit până la ultima fibră
indiferența și spaima, sărăcia și zvonurile,
pentru că în cârciumile ei am văzut
potire de lacrimi și pe străzile ei
am strivit umbra viitorului ce refuză să vină.
Pentru mine patria aceasta de la capătul lumii,
crucificată pe toate punctele cardinale,
este singura americană posibilă, singura
șansă, unica iubire pe care nici măcar
speranța nu o mai poate ucide.

Acasă

Poarta veche de acasă e acum a vântului,
tata a plecat până în cerul vecin,
de la geam mâna mamei face semn depărtării
și eu înnoptez sub streșină, la fel ca rândunica
izgonită din cer de lacrimile ploii.

Cel mai bun prieten

Singurătatea mea este jumătate de tristețe
călare pe jumătate de iepure șchiop...
Dacă încerc s-o prind din urmă
se rostogolește printre ruinele serii,
se agață de amintiri nebănuite
sau se aruncă nebunește
în veselul balamuc al morții...

Am avut cândva o duzină de prieteni:
unul își inventase în baie un Pacific
cu apă caldută și s-a tot scufundat
pân-a ajuns submarin
Altul își fotografiază copilăria
într-un azil de bătrâni
și îmi trimite ninsori timbrate
cu ocazia diverselor dezastre festive.

Cel mai bun prieten al meu e acum în Tahiti
unde pictează urme desculțe pe o plajă pustie.

Poate mâine

Când biruit am apărut dintre apele somnului
în dimineața de la marginea lumii
stelele s-au însingurat și pe malurile
anotimpului palid lelele au început
prevestirile nebune.

De atunci s-au întâmplat multe, uitare în zdrențe
e umbra ce mă însoțește azi
și tandrețea flutură obosită la marginea zării.

Dacă dincolo de moartea aceasta, filmată
cu încetinitorul printre dunele întunecate
ale trecutului, copilăria ar începe să ningă,
dacă mâine speranța ar blama
corvezile obișnuitei, dacă ne-am întoarce
în trecut, poate atunci,
poate mâine Maria, ne-am regăsi,
în oglinda curgătoarelor ape.

Tsunami

În timp ce noi ne înfolim
cu dansul lasciv al indiferenței
vine pasărea zănatecă și zice:
– De ce vă mai amăgiți
cu zboruri mărunte?
Mai bine deschideți fereastra
să intre peste voi Oceanul
Atlantic cu tristețea lui cu tot
și să vă zboare-n adâncuri.

Dimineți de vară

Mi-a trebuit mult timp până să mă obișnuiesc
cu soarele în dreptul frunții
și cu inima sus pe cer, în flăcări.

Mult timp m-am jucat de-a păsările
prin crânguri până să îmi învăț ochii
să se aplece către pământ.

Uneori, pe malul stâng al dimineților de vară
mă uimeam de visele apei
și de peștii din adâncuri pentru care
eu eram umbra de neînțeleas a zeului.
Mult timp m-am bucurat de moartea lor străvezie
în cârligul înșelător al undiței,
am înotat mult timp prin șipotele
stelelor, căutând umbra pescarului.

Acum nu mai am timpul acela, bocceaua lui
ce părea îndestulătoare atârnă ca o aripă boțită
pe umerii amintirii...
Stau pe celălalt mal al dimineților de vară
și ascult liniștea curgând printre pietre.

Copilul dintre nori

Între malurile înalte ale singurătății
dimineața își limpezea negurile ca o chemare
pentru copilul cu nuia de alun în mână, marele,
infaibilul vânător de păstrăvi ai bucuriei.
Dar nu eram eu, sau nu mai sunt acum...
Copilul acela străin îmi alunecă din minte și râde
și se bălăcește în cerul înalt inventând culorile
curcubeului,
risipind fluturi peste tăcerea înaltă,
galopând cu mâinile înfipte în coama vântului
către un tărâm mai primejdios decât uitarea.
Și iată că l-am pierdut din ochi,
abia dacă mai aud chiotul lui
într-un colț al inimii, undeva foarte departe,
când se cațără printre crengile altui timp
să fure cireșe amare.

Așa se zboară

– Nu mai știu să zbor se plângea îngerul,
mi-au intrat aripile în carne,
mi-a ajuns gravitația până la os
și mă dor umerii
de parcă aş duce cerul în spate!
– Așa se zboară cu adevărat, prostule!
îi spuse șarpele, încolăcit
în cerebelul altei epoci de piatră.